

Отвждъ е арменската махала. Кжщитѣ се сливатъ една въ друга и като че лазятъ по височината. На тѣхнитѣ прозорци, обърнати къмъ града, се развяватъ като байряци множество басмяни пердета и приканватъ къмъ себе си своитѣ стопани, излѣзли на печалба по града. И тия кжщи сж чисти и спретнати. Такива сж кжщитѣ и на еврейската махала, които сякашъ сж се хлѣзнали отъ дветѣ стѣснени височини, за да се спратъ една срещу друга въ две прави, дълги редици.

И погледътъ на молла Еминъ неволно се премѣсти къмъ голата височина отлѣво. Тамъ, по изровенитѣ отъ пороитѣ склонове се бѣлѣяха пѣсъчни рупи, които все повече се разширочаваха и и спираха тѣкмо предъ разхвърленитѣ кжщи. Рупитѣ, разтворили страшна зѣвъ, обхващаха тѣхнитѣ затърнени плетища и се губѣха въ тънки ивици покрай тѣхъ. Тамъ е турската махала. Ето той разпознава всѣка кжща поотдѣлно. Оная тамъ, която едва се вижда между бадемитѣ, е на Али Чаушъ. Другата до нея — на Пейнерджика, а поотдолу е неговата. Той винаги, когато се е качвалъ на викалото, е поглеждалъ къмъ нея, и тя винаги е посрѣщала приветливо погледа му, но сега му се стори нѣкакси тѣй жалка и тжжна! Наистина, той не можеше да види нейната олющена мазилка и разхлабенитѣ ѝ керемиди отъ тука, но знаеше добре, че тя не е такава, каквато е тая кжща на подъ него: кжщата на басмаджи Стояна. И молла Еминъ обърна отново глава къмъ българската махала. На турцитѣ отдолу, които го чакаха да възвести часа на молитвата и правѣха своя намазъ на чешмата, прилепена до джамията, се стори, че той се наклони